

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Ohlížení

Vystoupala jsem na kopec,
na vysoký kopec,
pohlédla na dlaň luk a polí,
přelétla lesy malicherností.

V stopě tažení podél zborceného plotu
lisují naději do omšelé vazby
prastarých knih, zvrásněných nemohoucností...

Protínám se až hluboko za Vesmír,
kde stojí vánek a netepe čas,
kde těžká hlína ožila svatým vdechnutím
a láska je světlem
a světlo láskou

sr. Judita

Závěť Svatého Otce 6.3. 1979 (a následující dodatky)

TOTUS TUUS EGO SUM

Ve jménu Nejsvětější Trojice

„Bděte, protože nevíte, kdy váš Pán přijde“ (srov. Mt 24,42). Tato slova mi připomínají poslední povolání, které nadejde až bude Pán chtít. Chci ho následovat a chci, aby mě všechno, co je součástí mého pozemského života, připravovalo na tu chvíli. Nevím, kdy nadejde, ale jako všechno, také tuto chvíli kladu do rukou Matky mého Mistra: Totus tuus. V týchž mateřských dlaních nechávám všechno a všechny ty, s nimiž jsem spojil svůj život a své povolání. V těchto dlaních zanechám především církev a také svůj národ a celé lidstvo. Děkuji všem. Všechny prosím o odpuštění. Prosím také o modlitbu, aby se Boží Milosrdenství ukázalo větším než má slabost a nehodnost. Během duchovních cvičení jsem si znovu pročítal závěť Svatého Otce Pavla VI. Ta četba mě pobídla napsat tuto závěť.

Nezanechávám po sobě žádný majetek, o němž by bylo nutno rozhodovat. Co se týká věcí denního užívání, žádám, aby se rozdaly, jak se bude zdát vhodné. Osobní poznámky ať jsou spáleny. Žádám, aby nad tím bděl P. Stanislav, jemuž děkuji za mnohaletou spolupráci plnou porozumění a pomoc. Všechny ostatní díky pak ponechávám v srdci před samým Bohem, protože je těžké je vyjádřit.

Co se týká pohřbu, opakuji tytéž pokyny, které dal Svatý Otec Pavel VI. (zde je poznámka na okraji: pohřbít do země, žádný sarkofág! 13.3.'92). O pohřbu ať rozhodne kardinálské kolegium a mí krajané.

„Apud Dominum Misericordia et copiosa apud Eum redemptio“.

Jan Pavel II. pp.

Řím 6.3.1979

Po smrti prosím o mše svaté a modlitby

5.3.1990

(List bez data)

Vyjadřuji hlubokou důvěru, že navzdory vší mé slabosti mi Pán udělí všechny milosti nutné k tomu, abych vykonal podle jeho vůle jakýkoliv úkol, zkoušku i utrpení, kterou bude chtít po Svém služebníkovi žádat během života. Doufám také, že nikdy nedopustí, abych ve svém postoji: slovech, skutcích nebo opominutích, mohl zradit své povinnosti v tomto svatém Petrově stolci.

24. 2. – 1. 3. 1980

Také během těchto duchovních cvičení jsem uvažoval o pravdě Kristova kněžství v perspektivě onoho Přechodu, kterým je pro každého z nás chvíle smrti. Rozloučení s tímto světem – abychom se narodili pro jiný, pro budoucí, jehož rozhodujícím, výmluvným znamením je pro nás Kristovo zmrtvýchvstání.

Četl jsem tedy zápis své závěti z loňského roku, který jsem udělal rovněž při duchovních cvičeních – srovnal jsem jej se závětí svého velkého předchůdce a Otce Pavla VI. s oním vznešeným svědectvím o smrti křesťana a papeže – obnovil jsem v sobě vědomí oněch otázek, na které se vztahuje zápis ze 6.3.1979, který jsem sám pořídil (byl spíše provizorní).

Chci připojit pouze, že s možností smrti musí vždy každý počítat. A vždy musí být připraven na to, že předstoupí před Pána a Soudce – a zároveň Vykupitele a Otce. A tedy i já to stále beru v úvahu a svěřuji onu rozhodnou chvíli Matce Krista a Matce církve – Matce své naděje.

Časy, v nichž žijeme, jsou nepochybně těžké a neklidné. Obtížnou a svízelnou zkouškou, jak je příznačná pro naši dobu, se stala cesta církve, pro věřící i pro Pastýře. V některých zemích (jako např. v oné, o které jsem četl během duchovních cvičení) se církev ocitá v době takového pronásledování, že nijak nezůstává pozadu za pronásledováním prvních tří staletí, ba překonává je v krutosti a nenávisti. Sanguis Martyrum – semen Christianorum. A kromě toho – tolik osob nevině mizí beze stop, také v této zemi, v níž žijeme...

Chci se ještě jednou zcela svěřit vůli Pána. On sám rozhodne, jak má skončit můj pozemský život a má pastýřská služba. V životě i ve smrti **Totus tuus** skrze Neposkvrněnou. Již dnes přijímám tuto smrt, doufám,

že mi Kristus dá milost pro poslední přechod – tedy mou Paschu. Doufám také, že ji učiní užitečnou pro mnohem důležitější věc, které se snažím sloužit: pro spásu lidí, pro záchranu lidské rodiny a v ní všech národů (mezi nimiž se zvláště obracím ke své pozemské vlasti), užitečnou pro osoby, které mi zvláštním způsobem svěřil, pro otázky církve a pro slávu samého Boha.

Nechci přidávat nic k tomu, co jsem napsal před rokem – jen vyjádřit tuto připravenost a zároveň důvěru, k níž mne probíhající duchovní cvičení znovu disponovala. Jan Pavel II. 5.3.1982

Během letošních duchovních cvičení jsem (vícekrát) četl text závěti z 6.3.1979. Navzdory tomu, že jsem jej považoval za provizorní (ne definitivní), nechávám ho v té podobě, v jaké existuje. Neměním (zatím) nic, ani nic nepřidávám, co se týká dispozic v něm obsažených. Atentát a můj život 13.5.1981 jistým způsobem potvrdil oprávněnost slov, která jsem napsal v době duchovních cvičení v roce 1980 (24.2. - 1.3).

Tím hlouběji pociťuji, že jsem zcela v Božích Rukou – stále zůstávám k dispozici svému Pánu, a zcela se zcela svěřuji Jemu a jeho Neposkvrněné Matce (Totus tuus). Jan Pavel pp. II. 5.3.1982

V souvislosti s poslední větou mé závěti z 6.3.1979 „O místě mého pohřbení, ať rozhodne kardinálský sbor a krajané“ objasňuji, že mám na mysli Krakovského metropolitu nebo Generální radu polského episkopátu – kardinálský sbor tedy žádám, aby pokud možno uspokojili eventuelní žádosti shora uvedených.

1.3.1985 (během duchovních cvičení)

Ještě – co se týká výrazu „Kardinálský sbor a krajané“: „kardinálský sbor“ nemá žádnou povinnost dotazovat se na tuhle záležitost „krajanů“; nicméně to může udělat, bude-li to z nějakého důvodu považovat za správné. JP II.

Duchovní cvičení ve Svatém roku 2000 12. - 18. 3. (pro závět)

1. Když 16. října 1978 konkláve kardinálů zvolilo Jana Pavla II., polský primas, kardinál Štěpán Wyszyński mi řekl: „Úkolem nového papeže bude uvést církev do třetího tisíciletí“. Nevím, zda opakuji přesně jeho větu, ale aspoň takový byl smysl toho, co jsem slyšel. Řekl to člověk, který vstoupil do dějin jako Primas Tisíciletí. Velký primas. Byl jsem svědkem jeho poslání. Jeho hrdinské oddanosti. Jeho bojů a jeho

vítězství. „Vítězství, až přijde, bude vítězstvím skrze Marii“ – Primas milénia často opakoval tato slova svého předchůdce, kardinála Augusta Hlonda.

Tímto způsobem jsem byl nějak připravován na úkol, který přede mnou vyvstal 16. října 1978. Ve chvíli, kdy píšu tato slova, v jubilejním roce 2000, je to už probíhající skutečnost. V noci 24. prosince 1999 byla otevřena symbolická brána Velkého jubilea v basilice sv. Petra, pak i brána u sv. Jana na Lateráně, pak v Santa Maria Maggiore, na Nový rok a 19. ledna brána v basilice sv. Pavla za hradbami. Tato poslední událost, pro svůj ekumenický ráz, se zapsala do paměti zvláštním způsobem.

2. Jak jubilejní rok 2000 ubíhá kupředu, den za dnem a měsíc za měsícem, za námi se uzavírá 20. století a otevírá se 21. Podle plánu Prozřetelnosti mi bylo dáno žít v tomto obtížném století, které odchází do minulosti, a v roce, kdy léta mého života dospívají k osmdesátce („octogesima adveniens“), je na čase zopakovat s biblickým Simeonem „Nunc dimittis“.

13. května 1981, v den atentátu na Papeže během generální audience na náměstí sv. Petra, mě Boží Prozřetelnost zázračně zachránila před smrtí. Ten, který je jediným Pánem Života a smrti, On sám mi prodloužil tento život. Nějak mi jej dal znovu. Od té chvíle ještě více patří Jemu. Doufám, že on sám mi dá poznat, do kdy mám pokračovat tuto službu, k níž mě povolal 16. října 1978. Prosím, aby mě zavolal, kdy Sám bude chtít. „V životě i smrti patříme Pánu ... jsme Pána (srov. Řím 14,8). Doufám, že Boží Milosrdenství mi dopřeje nezbytné síly pro tuto službu, aby plnil „Petrovu službu“ v církvi.

3. Jako každý rok jsem v duchovních cvičeních četl svou závěť z 6.3.1979. I nadále stojím za dispozicemi, které jsou v ní. To, co bylo přidáno nyní, a při dalších duchovních cvičeních, odráží obtížnou a napjatou všeobecnou situaci, která charakterizovala osmdesátá léta. Od podzimu roku 1989 se tato situace změnila. Poslední desetiletí minulého století bylo osvobozeno od předešlých napětí; to neznamená, že by sebou nepřineslo nové problémy a obtíže. Zvláště buď vzdávána chvála Boží Prozřetelnosti zvláště za to, že údobí tzv. „studené války“ skončilo bez ozbrojeného nukleárního konfliktu, jehož nebezpečí viselo nad světem v předešlém údobí.

4. Na prahu třetího tisíciletí a „uprostřed církve“, chci ještě jednou vyjádřit vděčnost Duchu svatému za velký dar 2. Vatikánského koncilu, jehož dlužníkem se cítím spolu s celou církví, a především s celým episkopátem. Jsem přesvědčen, že ještě dlouho bude dáno novým generacím čerpat z bohatství, které nám dal tento koncil 20. století. Jako biskup, který se podílel na koncilním dění od prvního do posledního dne; chci svěřit toto velké bohatství všem, kteří jsou a budou v budoucnosti povoláni, aby jej uskutečňovali. Sám za sebe děkuji Věčnému Pastýři, že mi dovolil sloužit této náramně velké věci během všech let mého pontifikátu.

„In medio Ecclesiae“ uprostřed církve ... od prvních let biskupské služby – právě díky koncilu – mě bylo dáno zakoušet bratrské společenství Episkopátu. Jako kněz Krakovské arcidiecéze jsem zakoušel, co to je bratrské společenství kněží – koncil otevřel novou dimenzi této zkušenosti.

5. Kolik osob bych měl vyjmenovat! Většinu z nich Pán Bůh už asi povolal k Sobě – a Ti, kdo jsou ještě zde, na tomto břehu, ať připomínají slova této závěti, všechny a všude, kdekoliv se nalézají. Během více než 20 let, v nichž vykonávám Petrovu službu „in medio Ecclesiae“ uprostřed církve, jsem zakusil vstřícnou a velmi plodnou spolupráci mnoha kardinálů, arcibiskupů a biskupů, mnoha kněží, mnoha zasvěcených osob – bratří a sester – a konečně tak velmi mnoho laických osob v prostředí kurie, na vikariátu římské diecéze, jakož i mimo tato prostředí.

Jak neobejmout s vděčnou vzpomínkou episkopáty z celého světa, s kterými jsem se setkával v pravidelném rytmu návštěv „ad limina Apostolorum“. Jak také nevzpomenout na tolik křesťanských bratří – nekatolíků! Na římského rabína a tak četné představitele nekřesťanských náboženství! A kolik představitelů světa kultury, vědy, politiky a sdělovacích prostředků!

6. Jak se přibližuje konec mého pozemského života, vracím se ve vzpomínkách ke svým rodičům, k bratrovi a sestře, (kterou jsem nepoznal, protože zemřela před narozením), ke své wadovické farnosti, kde jsem byl pokřtěn, k onomu městu mého mládí, k vrstevníkům, kolegyním a kolegům ze základní školy, gymnasia, univerzity, do doby okupace, kdy jsem pracoval jako dělník, a pak k farnosti v Niegowici, ke krakovské sv. Floriana, k pastoraci vysokoškoláků, do společnosti ... do mnoha různých prostředím v Krakově, v Římě... k osobám, které mi Pán

zvláštním způsobem svěřil. Všem chci říci jedinou věc: „Bůh vám zaplat“.

„In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum“ (*Do tvých rukou, Pane poručím svého ducha*).

L.P. 17. 3. 2000

podle České sekce Radio Vaticana

Zasedání provinční rady LSSD

„Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“(J 6,68)
Tato Petrova slova byla myšlenkou setkání provinční rady, která se uskutečnila 16. dubna v Praze. Zahájeno bylo již tradičně mší sv., kterou sloužil O. Pavel Mayer OP s prosbou o vedení Duchem sv. v záležitosti volby pravé provinční rady.

Po modlitbě jsme se odebrali do čítárny, kde pokračoval promotor Pavel Mayer o zprávách a záležitostech loňského roku. Projevil radost nad vstupem mladých do řádu a zároveň připomněl i ty, které nás předešli na věčnost. Uskutečnily se dvojce misie ve Stodě a v Úboči, také se podařilo zakoupit misijní mikrobús.

O životě LSSD nás též informovala moderátorka Ester Kopecká. Připomněla, že vzniklo nové sdružení v Hradci Králové, díky O. Romualdovi OP a O. Bernardovi OP. Dále kladně hodnotila královéhradecké setkání dominikánské rodiny s přáním, aby se tato setkání stala tradicí. Poděkovala za finanční dary (mezi dárce patří i naše MS) a připomněla, že další formační setkání se uskuteční ve Vranově u Brna v termínu 14.-16.10.2005. Toto setkání je doporučeno i novým členům. Na závěr nám bylo umožněno nahlédnout do materiálů hospodaření laického sdružení.

Společné střetnutí pokračovalo volbou provinční rady. K upřímné radosti všech byla jako moderátorka znovu zvolena Ester Kopecká. Jako zástupce (socia) si vybrala Vincence Horáčka z Aše. O ekonomiku se bude starat Zdislava Kvapilová z Olomouce.

Po volbě dostala slovo Zdislava Horáková, která se zaměřuje na zahraniční vztahy. Zpráv bylo velké množství, ráda bych však jednu vyzdvihla. Jedná se o možnost koupě růženců z Palestíny. Podpoříme tím bratry a sestry v Kristu, kteří žijí v těžkých podmínkách a zá-

roveň se růženec hodí jako pěkný dárek či pozornost (viz následující článek).

Před obědem jsme se pomodlili hodinku během dne a po dobrém obědě byl prostor pro diskusi. Bylo možno si zakoupit knihy ze široké nabídky autorů.

Litaniemi k sv. Dominiku, *Salve* a *O Lumen*, jsme završili setkání a vrátili se do svých domovů. Věřím, že příští provinční rada bude stejně zdařilá.

sr. Zdislava Švarcová

Růžence z Palestiny

Jedná se o Palestinský projekt solidarity, jímž se Dominikánská rodina napříč všemi svými větvemi (bratři, mnišky, sestry a laici) a provinciemi snaží pomoci křesťanům žijícím v zemi, z níž se křesťanství rozšířilo do celého světa, v níž se ale v současnosti nedá žít normální život. Mnohdy tyto růžence ani neputují poštou, ale – právě jako ty naše – jako štafeta z ruky do ruky. Nikdy přesně nevíte, kolik bratří a sester se jich už dotýkalo – kdo všechno je členem vašeho týmu, ale je hrozně hezký pocit vědět, že i vy smíte být článkem toho řetězce. Ti, kdo si je koupí, tak nejen získají krásný a hodnotný dárek z míst, kde pobývalo Slovo v těle, ale zároveň tím i podpoří naše bratry a sestry v Kristu, kteří tam ve velmi těžkých podmínkách žijí dnes.

Jeden růženec je v současnosti za 2 € (tj. i s bankovním poplatkem za směnu cca 65,- Kč). Poprvé byl tento projekt představen na setkání Dominikánské rodiny České dominikánské provincie v Hradci Králové 2004. Od té doby se u nás vaší zásluhou prodalo už 170 růženců a 5 malých „betlémů z Betléma“ (o ceně 6 € – tj. cca 190,- Kč). Každý však přispěl podle svých možností - byli jste více než štedří! A tak jsem zpátky do Santa Sabiny v Římě, odkud je tento projekt koordinován, poslala nikoli 370, ale celkem 422 €!

Všichni si zasloužíte velké a upřímné: Zaplať Pán Bůh!

Pokud se na někoho z vás nedostalo, nebo byste o tyto růžence měli zájem, pak dejte, prosím, vědět na adresu:

Dita Haráková, Smetanova 88, 583 01 Chotěboř

tel.: 569 641 304, mobil: 731 459 651

e-mail: dita@op.cz

Dita Zdislava Haráková

Modlete se za mír a vyjádřete svou solidaritu

Tyto růžence nám připomínají, že i v současném Betlémě a Jeruzalémě je přítomen Bůh. Jejich používáním říkáme tamním trpícím lidem: „My o vás víme!“

Lidé tam žijí v extrémních životních podmínkách. Díky napjaté situaci v zemi a teroristickým útokům přišlo mnoho lidí o práci – jejich pracoviště byla buď zničena nebo byl znemožněn jejich provoz (je problém dovézt materiál; je problém dovézt lidi do práce; je problém vyvézt výrobky). Mnozí byli živi z turistického ruchu, ale stále více turistů se obává riskovat tam svůj život.

Lidé jsou vězni svých domovů a vesnic. Potřebujete-li se dostat z jednoho pásma do druhého – třeba do práce nebo k lékaři – strávíte na bezpečnostních kontrolách i několik hodin – a to samé martyrium vás čeká cestou zpět. Jedinou možností obživy tamních rodin se tak stávají malé rodinné dílny, v nichž se tyto růžence a betlémy vyrábějí.

Koupě a darování těchto růženců je jak výzvou k modlitbě za mír ve Svaté zemi, tak i poselstvím naděje pro lidi, kteří tam žijí: „Víme o vás a nejste nám lhostejní.“

Stálá formace

Na dubnové schůzce jsme si ve chvílce věnované osobnostem našeho řádu připomněli dva dominikánské renesanční malíře.

Známější **Fra ANGELICO (Beato ANGELICO)**, malíř s neobyčejným smyslem pro krásu geniálně přenesenou do obrazů a fresek, se narodil roku 1387 ve Fiesole. Do řádu svatého Dominika mladý G. de Pietro vstoupil ve 20 letech a v době svého noviciátu žil v Cortoně. Po nuceném odchodu mnichů jeho komunity z Fiesole se Fra Angelico usadil u Assisi. Zde mohl studovat fresky Giotta, umělce, který jako první vnesl do malířství naturalismus, jako první začal zobrazovat skutečnou krajinu, maloval postavy i věci s opravdovou hloubkou, a tak otevřel cestu renesanci. Krajina s průzračným zlatavým nebem a stromy jsou v obraze Fra Angelica rovněž inspirovány tímto prostředím. V celé své tvorbě se omezil na giottovskou tematiku. Osvojil si všechny malířské techniky natolik, že jeho deskové malby si dodnes zachovávají původní svěžest a jas. Nepouštěl se ale do žádných pokusů s novými postupy. Ve své tvorbě vyjadřuje tento chmurný pozemský svět jen jako bledý odlesk světa vyššího, Božího Království. Od životopisce Vasariho (16. stol.)

se dovídáme, že zbožný a ctnostný mnich proslul už ve své době nesmírnou lidskostí a pokorou, střídavým způsobem života v hlubokém rozjímání. Věřil, že malíř Krista musí neustále žít s Kristem. Své obrazy nikdy nepřemaloval z přesvědčení, že je maloval v Božské inspiraci. Jeho věhlas se šířil už za jeho života celou Itálií a sám papež Mikuláš V. ho pozval do Říma a pověřil výzdobou své soukromé kaple. Vatikánské fresky s námětem života svatého Štěpána a svatého Vavřince se dodnes zachovaly neporušené. Namaloval také pro různé řádové kostely množství obrazů se záplavou nebeského světla, s portréty obyčejných lidí s jasným pozadím zlaté nebo angeli-kovsky modré.

Za nejvýznačnější dílo Fra Angelica je považován **soubor fresek v klášteře San Marco ve Florencii**, za nejpůsobivější z nich pak **malba svatého Petra mučedníka** s ukazovákem přiloženým na rty, aby připomínal bratrům silentium.

Blahoslavený Angelik zemřel v Římě roku 1455, na jeho náhrobku v kostele Santa Maria sopra Minerva jsou vepsána slova: „Část mého života je zde a druhá je v nebi“. V dějinách umění zaujímá *Beato Angelico* jednoznačně nejvýznamnější postavení v prvním *quattrocentu*.

Fra BARTOLOMEO DE MARCO, mladší kolega, vlastním jménem Giacomo della Porta se narodil ve Florencii roku 1472. V dějinách umění si udržel důstojné místo konce quattrocenta, i když být současníkem velikánů jako jsou Boticelli, Leonardo, Michelangelo nebo Raffael znamená být někdy opomíjen, stát v „druhé řadě“.

Jako žák Peruginův a Rosseliho prožíval období strašlivé krize

pro Florencii, město pustošila občanská válka. Tvořil v čase horlivých kázání Savonaroly a patřil k jeho přívržencům nazývaných Ubrečenci. Do řádu vstoupil po zděšení z útoku na klášter San Marco s následným zatčením a popravou Savonaroly a jeho dvou spolubratrů. Život i tvorba je úzce spjata se spolupracovníkem a přítelem Mariotto Albertinellim, s nímž působili nejen ve Florencii, ale i v Benátkách a Římě. Fra Bartolomeo byl citlivým a vytříbeným kreslířem, svým pozdějším dílem se připojil k raffaellovskému klasicismu. Obrazy plné rétorických gest uvádějí novou etapu v církevní malbě. Stal se vůdčí osobností tzv. **školy San Marca**, jejíž devízou bylo „Orate pro Pictore“. V kolektivu několika umělců této dílny působil i další dominikán Fra Paolino da Pistoia.

K nejznámějším dílům Bartolomea patří **portrét Savonaroly, Vidění svatého Bernarda, Madona Carondelet, Svatý Jeroným, Žehnající Kristus** a mnoho dalších obrazů s religiózní tematikou s virtu-osně znázorněnou fiktivní architekturou. Fra Bartolomeo zemřel a odpočívá ve Florencii.

sr. Judita

Použitá literatura:

- ✓ Corainová, L.: Giotto
- ✓ Larousse: Renaissance
- ✓ Pijoan, Ch.: Dějiny umění 5
- ✓ Martindale, A.: Člověk a renesance
- ✓ Triadó, J. R.: Dějiny malířství v obrazech
- ✓ Padovani, S.: Fra Bartolomeo

Hrob fra Angelico OP

BEATIFIKACE KARLA I. KRÁLE ČESKÉHO, UHERSKÉHO A CÍSAŘE RAKOUSKÉHO

Římskokatolická církev na základě zkoumání životního příběhu Karla I., krále českého, uherského a císaře rakouského, uvedla jeho osobu nejprve mezi ctihodné a 3. října 2004 mezi blahověčené. Samotnému blahověčení předcházela rozsáhlá průzkum králova života i smrti, během kterého se zjistilo, že Karel I. byl hrdinou příkladných křesťanských ctností. Ať se již na něj díváme jako na člověka, státníka, manžela nebo otce, jeho ctnosti dokazují vřelý osobní vztah ke Kristu. Navzdory nejistým časům si udržel důvěru založenou na slovech evangelia „Tvá vůle se staň“. Na smrtelné posteli prohlásil, že musí tolik trpět proto, aby se jemu svěřené národy mohli zase jednou spojit. Nyní po uplynulých desetiletích bychom v něm i my měli rozpoznat zářící příklad pro cestu do budoucnosti, na které jsme zodpovědní před Bohem za respektování důstojnosti každé lidské bytosti.

Zázrak – uzdravení sestry Zity Marie Gradowské

Sestra Zita Marie Gradowská se narodila v Polsku a celý svůj život zasvětila práci v sanatoriích, sirotčincích a nemocnicích především na území Brazílie.

Již v mládí však trpěla bolestmi nohou. V roce 1944 jí prasklá žíla v pravé noze způsobila vnitřní krvácení a musela být hospitalizována. Avšak ani po dvou týdnech se její stav nelepšil a do tří let jí zduřela celá třetina pravé nohy, přičemž od bolesti jí již nepomáhaly ani předepsané medikamenty. V roce 1953 byla vyše-třena chirurgem – specialistou, který jí otok téměř vyléčil, ale bolesti nejenže stále zůstávaly, ale o rok později postihly i levou nohu.

Následné zduření již muselo být řešeno operativně společně s artrózou levého kolena. Pravé nohy se však operace z důvodů přílišného rizika netýkala. Sestra Zita Marie se tak mohla nakrátko vrátit ke své práci. Poté co jí znovu postihly bolesti pravé nohy, bránila se již návštěvě lékaře, který by jí pobytem na lůžku znemožnil vykonávat její poslání.

Od roku 1957, kdy byla zvolena Matkou představenou v Santa Cruz Hospital, se proto její stav soustavně zhoršoval. Od roku 1960 již nemohla chodit vůbec. V listopadu téhož roku nemohla ani vstát z postele a účinkem se mýjela rovněž jakákoli léčba pomocí injekcí a mastí.

S vědomím toho, že nadále nemůže vykonávat svoji funkci, požádala o uvolnění, ale pro nedostatek sester jí nemohlo být vyhověno. Modlila se proto alespoň za sestru, která by jí mohla v jejím povolání nahradit.

V té době se jí dostalo do rukou několik tištěných zpráv o životě císaře a krále Karla s modlitbami za jeho blahořečení. Těm však zprvu nevěnovala velkou pozornost, protože nechovala mnoho sympatií k Habsburské dynastii.

Jednoho dne po deváté hodině večer, kdy ji jako vždy ošetřili a podali jí sedativa, však nemohla pro přílišnou bolest ani usnout. Napadlo ji, že si možná Bůh přeje, aby Jeho služebník dosáhl pocty. Proto se pomodlila krátkou pokornou modlitbu na jeho přimluvu a slíbila, že další den začne nověnou za Karlovu beatifikaci. Poté bez problému usnula, jelikož bolest povolila.

V pět hodin ráno, když ji probudil klášterní zvon, s překvapením zjistila, že žádnou bolest necítí. Již nepotřebovala ani obvazy a bez problémů byla schopna jít do kaple, kleknout si a modlit se spolu s ostatními sestrami. Od toho rána až do své smrti pak byla schopna bez utrpení vykonávat své poslání.

Dne 20. prosince 1993 podepsal Svatý Otec Jan Pavel II. dekret stvrzující zázračné uzdravení sestry Marie Zity Gradowské.

**BLAHOSLAVENÝ KAREL I.
KRÁL ČESKÝ, UHERSKÝ A CÍSAŘ RAKOUSKÝ**

Životy bratří

(výběr ze stejnojmenné knihy bl. Geralda Fracheta OP, kterou vydalo nakl. Krystal OP v Praze I.P. 2004)

92. Košile, jež v ohni neshořela

V městě Segovii byla jistá žena oddaná Bohu, jež jednou hostila svatého Dominika. Ten tam odložil košili z pytloviny, již do té doby užíval jako žinice, neboť našel jinou žinici podle své chuti, velmi drsnou a pichlavou. Tu košili pak žena s velkou uctivostí vzala a uložila do truhly mezi vzácné věci a opatrovala ji pečlivěji než královský purpur.

Přihodilo se jednou, že vyšla za nějakou prací a nechala dům prázdný a zamčený. Avšak buď zapomněla, či z jiné příčiny, neuhaslila oheň. Když se vzmohl, shořelo všechno, co bylo na podlaze, kromě jediné dřevěné truhly, v níž byla uchovávána košile. Truhla, ačkoliv byla vprostřed ohně, nejenže neshořela, ale ani kouřem nebyla začouzena.

Když se žena vrátila, užasla nad tím zázrakem. Nejprve vzdala díky Bohu a pak blaženému Dominikovi, svému hostu, jenž svou košilí zachránil před ohněm celý její majeteček, který měla takřka všechen uložený v truhle. Ponechala si ze zbožnosti rukávy z košile a ostatní část dala k přechovávání bratřím. Až dosud se v segovijském konventě uchovává mezi ostatky.

98. Předpověď bratřím

Že svatý Dominik znal mnohé z toho, co v budoucím čase přijde, potvrzuje to, co je o něm psáno v legendě, z níž uvádíme jen následující:

Jisté noci, když bděl na modlitbě u katakomb v Římě, bylo mu ukázáno vidění. Bylo již k ránu, když se vrátil domů. Tu zvonkem svolal bratry, velmi hluboce vzdychal a se slzami je oslovil slovy evangelia, ale strašnými: „Bratři, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici.“ Na jeho slova bratři propukli v pláč a on plakal s plačícími ještě víc. Pak promluvil prorocká slova: „Plačte, bratři, neboť dva z našeho středu musí jít k životu a dva ke smrti.“ Těmito slovy ještě víc byli poděšeni a ještě víc nařikali. Tázali se jeden druhého: „Jsem to snad já?“ Později se to ukázalo. Za několik dnů dva bratři vystoupili z řádu a není pochyby, že šli ke smrti. Druzí dva pak opustili schránu tohoto těla a odešli k věčnému životu.

116. Uzdravení silou z ostatků svatého Dominika

Jistý občan a správce města Liegi trpěl nemocí krku, kvůli níž navštívil již mnoho svatých míst. Když však přece nebyl uzdraven, prosil převora bratří Kazatelů, aby tajně vložil na nemocné místo ostatky blaženého Dominika. Když se tak stalo, byl hned uzdraven.

Jiný z bohatších téhož města byl stížen těžkou nemocí, že se již vůbec nedoufalo v jeho uzdravení. Jeho bolesti byly takové, že nesnesl ani

dotek lékaře. Avšak bratr Lambert, když viděl jeho trápení, ho svým povzbuzováním přiměl k tomu, aby vzýval blaženého Dominika, ježto Bůh skrze něho učinil mnoho zázraků. On pak zbožně prosil, aby byla donesena voda, již byly obmyty ostatky svatého Dominika. Když jí pak zkropili bolavé místo, ihned se počala bolest zmenšovat a nádor se ztrácel, a za několik okamžiků byl docela zdrav.

390. Dva žebráci

Bratr Bertrand, svatý muž, druh svatého Dominika a první provinciál francouzské provincie, téměř každodenně sloužil mši svatou za odpuštění hříchů. Když to zpozoroval v montpeliérském konventu bratr Benedikt, muž dobrý a moudrý, tázal se ho, proč zřídka kdy slouží mši svatou za zemřelé, ale často za odpuštění hříchů. On odpověděl: „Protože zemřelí, za něž se modlí církev, jsou už v bezpečí a je jisté, že dojdou spásy. My hříšníci však jsme v mnohých nebezpečích spásy.“ Na to bratr řekl: „Řekněte mi, Otče nejmilejší, kdybyste měl před sebou dva žebráky stejně chudé, ale jeden z nich by měl všechny údy těla zdravé, kdežto druhý by neměl ani jednoho údu, kterému z nich byste nejprve pomohl?“ Bertrand odpověděl: „Tomu, jenž by si méně mohl pomoci.“ Tu bratr Benedikt řekl: To jsou zemřelí, kteří nemají ani ústa, aby se mohli vyzpovídat, nemají uši k slyšení, ani oči k pláči, ani ruce k práci, ani nohy k putování, ale očekávají jedině naši pomoc. Hříšníci však mimo to s tím vším mohou pomáhat.“

Ani tímto výkladem nebyl Bertrand přesvědčen. Následující noci se mu zjevil jakýsi hrozný zemřelý, který ho těžce uhodil dřevěným kyjem, a to se přihodilo více než desetkrát za onu noc, takže ho budil, děsil i trýznil. Ráno pak přivolal bratra Benedikta a vše mu vyprávěl. Přistoupil k oltáři, velmi zbožně v slzách sloužil mši svatou za zemřelé a od té doby tak činil stále.

Zapsal to ten, který to slyšel z úst samého bratra Benedikta.

Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za magistra Řádu
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA v Praze

... za Boží pomoc při zakládání duchovní komunity tělesně postižených mužů v Jablonném v Podještědí
 ... za naše sestry a bratry působící ve školství
 ... za naše bratry studenty ve Francii
 ... za bratry plzeňského konventu, ať je Pán posiluje v jejich povolání
 ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
 ... za nemocné a staré členy našeho MS

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Tomáš Mička 13.5.1933
 Zdislava Tvrdíková 13.5.1921
 Terezie Šašková 17.5.1927
 Vojtěch Hana 29.5.1927
 Josefa Ziková 4.6.1943
 P. Alvarez Kodeda 30.6.1961
 Inocenc Starý 9.7.1954
 P. Vojtěch Soudský 18.7.1952
 Kateřina Hyláková 18.7.1973
 † Malvína M. Kosová 25.7.1922
 Mannes Svejkovský 1.8.1986
 Tomáška Srbecká 3.8.1963
 P. Cyril Molnár 3.8.1966
 Kateřina Jandová 17.8.1931
 Klára Vídeňská 20.8.1932
 Adelaida Holubová 25.8.1939
 Jeroným Ježík 3.9.1970

Časné sliby

Zdislava Švarcová 29.5.1995
 † Jana R. Krausová 29.5.1995
 † Norberta M. Koulová VI.1941
 Otilie Pánková VI.1941
 Monika Lhotáková 16.6.1995
 Kateřina Jandová 16.6.1996
 Diana Váňová 16.6.1996
 P. Cyprián Suchánek 26.8.1995
 P. Alvarez Kodeda 28.8.1993
 P. Cyril Molnár 29.8.1992

Anunciáta Pirnerová IX.1949
 Zdislava Prošková IX.1949

Věčné sliby (event. obnova)

Augustin Nečas 17.7.2001
 P. Prokop Bahník 8.8.1979
 † Česlava Černá 8.8.1994
 Zdislava Hlaváčová 8.8.1994
 Candida Chvostová 8.8.1994
 † Malvína M. Kosová 8.8.1994
 † Norberta M. Koulová 8.8.1994
 Magdalena Milfortová 8.8.1994
 † Albert M. Němec 8.8.1994
 Otilie Pánková 8.8.1994
 Terezie Pázralová 8.8.1994
 Anunciáta Pirnerová 8.8.1994
 Zdislava Prošková 8.8.1994
 Terezie Šašková 8.8.1994
 † Patrik A. Vlasák 8.8.1994
 Zdislava Tvrdíková 8.8.1994
 P. Cyril Molnár 8.8.1995
 P. Alvarez Kodeda 8.8.1996
 P. Cyprián Suchánek 8.8.1998

Kněžské svěcení

P. Alvarez Kodeda 20.6.1998
 P. Cyril Molnár 20.6.1998
 P. Prokop Bahník 22.6.1982
 P. Cyprián Suchánek 26.6.1999
 P. Vojtěch Soudský 22.8.1987

Úmrtí

† Antonína Anna Hasmanová
8.7.1999

† Dominika Olga Krabovská
VIII.1999

† Malvína Marie Kosová
13.8.1999

Zdislava Prošková 30.5.
Zdislava Švarcová 30.5.
Zdislava Tvrdíková 30.5.
† Norberta M. Koulová 6.6.
Diana Váňová 8.6.
Magdalena Milfortová 22.6.
Inocenc Starý 22.6.
† Česlava Černá 17.7.
† Jana R. Krausová 2.8.
† Dominika Krabovská 8.8.
Mannes Svejkovský 18.8.
Jakub Brůha 23.8.
Monika Lhotáková 27.8.
Augustin Nečas 28.8.

Svátek

Judita Šmolíková 5.5.
Vincenc Horáček 5.5.
† Kolumba V. Mrázová 20.5.
Zdislava Hlaváčová 30.5.

☺ ZPRÁVY ☹

Sv. O. Dominika oslavíme již v neděli 7. srpna

Příští schůzka MS bude 6. září od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Nепrodejně. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.